

Deklaracja Polityczna Marrakeszu

MY, Ministrowie Spraw Zagranicznych, Spraw Wewnętrznych, Integracji, odpowiedzialni za Migrację i wysocy przedstawiciele następujących krajów: AUSTRII, BELGII, BENIN, BUŁGARII, BURKINA FASO, CABO VERDE, KAMERUNU, CENTRALNEJ REPUBLIKI AFRYKAŃSKIEJ, CZADU, KONGO, WYBRZEŻA KOŚCI SŁONIOWEJ, CHORWACJI, CYPRU, CZECH, DEMOKRATYCZNEJ REPUBLIKI KONGO, DANII, GWINEII RÓWNIKOWEJ, ESTONII, FINLANDII, FRANCJI, GABONU, GAMBII, NIEMIEC, GHANY, GRECJI, GWINEII BISSAU, IRLANDII, WŁOCH, ŁOTWY, LIBERII, LITWY, LUKSEMBURGU, MALI, MALTY, MAURYTANII, MAROKO, HOLANDII, NIGER, NIGERII, NORWEGII, **POLSKI**, PORTUGALII, RUMINII, SĂO TOMÉ I PRÍNCIPE, SENEGALU, SIERRA LEONE, SŁOWACJI, SŁOWENII, HISPANII, SZWECJI, SZWAJCARII, TOGO, TUNEZJI i ZJEDNOCZONEGO KRÓLSTWA, Wysocy Przedstawiciele Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Europejski Komisarz ds. Migracji, Spraw Wewnętrznych i Obywatelstwa; oraz wysocy przedstawiciele Komisji Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej; oraz Algierią i Libią jako krajami obserwującymi;

SPOTKANIE 2 maja 2018 roku w Marrakeszu, na zaproszenie Królestwa Maroka;

UZNAJĄC rosnące znaczenie kwestii migracji na poziomie ogólnosiwiatowym, a w szczególności w relacjach Euro-afrykańskich i wewnątrz-afrykańskich, a także potrzebę określenia dostosowanych i skoordynowanych reakcji na zarządzanie przepływami migracyjnymi we wszystkich ich aspektach;

PRZYWOŁUJĄC zobowiązania podjęte przez partnerów Procesu Rabatu w ramach wspólnej deklaracji Afryka-UE w sprawie Migracji i Rozwoju, Deklaracja Afryka-UE z 2014 roku w sprawie Migracji i Mobilności, Agendy zrównoważonego rozwoju na 2030r. przyjętej przez ONZ w roku 2015, w której to narody zobowiązały się do *“nie pozostawiania nikogo w tyle”*, Deklaracja nowojorska w sprawie uchodźców i migrantów przyjęta 19 września 2016 roku przez ONZ, Deklaracja ONZ w sprawie dialogu wysokiego szczebla w sprawie migracji międzynarodowej z 2013 roku, oraz Deklaracja Polityczna 5. Unii Afrykańskiej – szczyt Unii Europejskiej w 2017 roku;

POTWIERDZAJĄC zobowiązania podjęte przez partnerów uczestniczących w Procesie w Rabacie na szczycie w Valletcie w sprawie Migracji w listopadzie 2015 roku oraz spotkanie wysokich urzędników w Valletcie w lutym 2017 roku, a także ich przestrzeganie zasad solidarności, partnerstwa i wspólnej odpowiedzialności we wspólnym zarządzaniu kwestiami migracji z pełnym poszanowaniem praw człowieka;

POTWIERDZAJĄC zaangażowanie partnerów Procesu w Rabacie w skuteczną realizację Planu Wspólnego Działania Valletta (JVAP);

BIORĄC POD UWAGĘ mandat udzielony Rabatowi i Procesom z Chartum w celu monitorowania JVAP, a także już przeprowadzone zadanie mapowania, w celu zapewnienia jego działań następczych, oraz **PRZYWOŁUJĄC** podjęte w celu wdrożenia instrumentu technicznego do długoterminowego monitorowania JVAP;

PRZYWOŁUJĄC zobowiązania podjęte przez partnerów z Rabatu w ramach Konferencji Ministerialnych w 2006, 2008, 2011 i 2014, oraz zasady zawarte w Deklaracji z Dakaru 2011 roku (*operacyjny i spójny dialog, elastyczne i zrównoważone podejście, zaangażowani partnerzy i wspólna odpowiedzialność*);

UZNAJĄC postęp osiągnięty w ramach różnych planów i strategii Procesu z Rabatu oraz biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte z analiz przeprowadzonych pod koniec Programu Rzymskiego na lata 2014-2017;

ODNOTOWUJĄC wartość ekspertyzy technicznej i doświadczenia zewnętrznych obserwatorów, takich jak organizacje międzynarodowe działające w dziedzinie migracji i azylu, aktorów społeczeństwa obywatelskiego, członków diaspory i przedstawiciele akademickich, w zakresie wzbogacania i usprawniania dialogu; **WZYWAJĄC** do zacieśnienia współpracy z tymi ostatnimi poprzez wzmożone konsultacje;

ŚWIADOMOŚĆ siły napędowej Procesu w Rabacie w określaniu wspólnych priorytetów politycznych w zakresie migracji i kwestii azylowych między Afryką a Europą, oraz ich wkładu w formułowanie i wdrażanie strategii migracyjnych;

PODKREŚLAJĄC spójność z instrumentami wykonawczymi, które pojawiły się od roku 2014 i które na nowo definiują ramy partnerstwa, **UNIKAJĄC** powielania podejmowanych działań w tym zakresie oraz **ZAPEWNIAJĄC** komplementarność interwencji;

PRZYJĘCIE Programu Marrakeszu na lata 2018-2020, który obejmuje obecną Deklarację Polityczną, jak również ukierunkowany, operacyjny Plan Działania, i który opiera się na podejściu regionalnym, przy jednoczesnym poszanowaniu suwerenności państwa;

ZGADZAJĄ SIĘ dostosować Program do **pięciu dziedzin** JVAP w celu zachowania spójności i komplementarności:

Dziedzina 1: korzyści rozwojowe związane z migracją i zajmowanie się głównymi przyczynami nielegalnej migracji oraz wymuszonego przesiedlenia;

Dziedzina 2: Legalna migracja i mobilność;

Dziedzina 3: Ochrona i azyl;

Dziedzina 4: Zapobieganie i zwalczanie nielegalnej migracji, przemytu migrantów i handlu ludźmi;

Dziedzina 5: Powrót, ponowna admisja i ponowna integracja;

ZGADZAJĄ SIĘ w równym stopniu, aby skutecznie wdrażać Plan Działania, w sposób zrównoważony, który jest w ten sposób przyjmowany poprzez uwzględnianie następujących priorytetów przekrojowych:

- 1. Podejście oparte na prawach człowieka:** wdrożone działania przyczynią się do pełnego poszanowania praw człowieka i godności uchodźców i migrantów, niezależnie od ich statusu migracyjnego;
- 2. Szczególna uwaga zostanie poświęcona zagadnieniom związanym z płcią i ochroną migrantów w trudnych sytuacjach, w tym w szczególności kobietom i dzieciom;**
- 3. Zwiększona uwaga na walkę z ksenofobią, rasizmem i dyskryminacją:** partnerzy podejmą wysiłki w celu zwalczania tych zjawisk i promowania zrównoważonej narracji na temat migracji i diaspor, w oparciu o fakty i podkreślając ich pozytywny wkład w rozwój społeczeństw w krajach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia;
- 4. Podejście regionalne:** identyfikacja, sformułowanie i wykonywanie działań uwzględni specyfikę lokalną i regionalną.
- 5. Podejście obejmujące wszystkie strony zainteresowane:** w swoich interwencjach, partnerzy będą dążyć do zaangażowania wszystkich podmiotów w koordynacji z władzami krajowymi (organizacje regionalne, władze lokalne, władze tradycyjne i zwyczajowe, przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego oraz migranci i uchodźcy, partnerzy społeczni, sektor

prywatny, media i środowisko akademickie), a także odpowiednie Organizacje Międzynarodowe, w celu zapewnienia skoordynowanego i uporządkowanego zarządzania wszystkimi wymiarami zjawiska migracji.

- 6. Szczególna uwaga została zwrócona na zbieranie, analizę i udostępnianie zdezagregowanych danych:** wśród przewidywanych działań, partnerzy będą dążyć do określania istniejących inicjatyw i badań, do dzielenia się danymi dotyczącymi migracji i podejmą, w razie potrzeby, specjalne badania dotyczące celów operacyjnych na poziomie krajowym lub regionalnym. Uzyskane dane i informacje zostaną wykorzystane i przyczynią się do procesów kształtowania się polityki migracyjnej;

DECYDUJĄ się na ukierunkowanie konkretnych działań odzwierciedlających konkretną wartość dodaną Procesu w Rabacie. Dotyczy to w szczególności zdolności tworzenia sieci podmiotów technicznych i politycznych, formułowania działań uwzględniających specyfikę regionalną oraz centralizację informacji gromadzonych w wyniku ich realizacji, przy jednoczesnym poszanowaniu równowagi geograficznej na wszystkich poziomach;

ZGADZAJĄ się na określenie warunków wdrożenia ukierunkowanych działań oraz na wykorzystanie odpowiednich mechanizmów i narzędzi w celu okresowego monitorowania i oceny wdrożenia Programu Marrakeszu na lata 2018-2020 okresowo w celu poprawy jego zakresu i wpływu.

Plan Działania Marrakeszu na lata 2018-2020

Dziedzina 1: korzyści rozwojowe związane z migracją i zajmowanie się głównymi przyczynami nielegalnej migracji i zjawiskiem osób przesiedlonych

Program działań na rzecz Zrównoważonego Rozwoju 2030 ma na celu „*Ułatwienie uporządkowanej, bezpiecznej, regularnej i odpowiedzialnej migracji i mobilności ludzi, w tym poprzez wdrożenie planowanych i dobrze zarządzanych polityk migracyjnych*”.

Od momentu powstania, Proces z Rabatu konsekwentnie promował pozytywny potencjał regularnej migracji i kluczową rolę diaspory dla krajów pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia. Wzmocnienie synergii między migracją a rozwojem stanowi priorytetową dziedzinę i szczególną cechę Procesu z Rabatu. Partnerzy dialogu zgadzają się podążać tą ścieżką i skupiają większość swoich działań na maksymalizacji korzyści płynących z regularnej migracji na rozwój, w tym, w pierwszej kolejności, członków diaspory w tym procesie.

Partnerzy Procesu w Rabacie rozpoznają wiele podstawowych przyczyn nielegalnej migracji i przymusowych przesiedleń. Te podstawowe przyczyny, z których większość jest wzajemnie połączona, muszą być coraz częściej rozwiązywane poprzez szeroki zakres odpowiednich reakcji, zarówno na poziomie polityki, jak i na poziomie operacyjnym. Biorąc pod uwagę mieszany charakter przepływów migracyjnych, partnerzy przypominają o zobowiązaniach podjętych w ramach Valletty dotyczących inwestycji w rozwój i zwalczanie ubóstwa, walkę z wrodzonymi przyczynami nielegalnej migracji, wspieranie pomocy humanitarnej oraz pomocy rozwojowej w krajach najbardziej dotkniętych zjawiskiem osób przesiedlonych, oraz zajmowania się problemami związanymi ze środowiskiem i zmianą klimatu w najbardziej dotkniętych regionach.

Cel 1: Maksymalizacja pozytywnego wpływu regularnej migracji na rozwój

Działanie 1: Identyfikacja i udostępnianie dobrych praktyk, które umożliwiają krajom uzyskanie lepszej wiedzy na temat profiliw ich diaspor oraz przyjęcie lub optymalizację strategii promujących ich potencjał ekonomiczny, społeczny i kulturalny dla rozwoju, a także analizę potencjalnych przeszkód w przyjęciu i optymalizacji tych dobrych praktyk.

Działanie 2: Przyczynianie się do zmniejszenia kosztów przekazów pieniężnych i ułatwienia przekazywania środków pieniężnych przez migrantów do ich krajów pochodzenia, w szczególności poprzez wspieranie innowacyjnych lub istniejących inicjatyw wykorzystujących potencjał oferowany przez digitalizację. Partnerzy mogą, na przykład, odnosić się do prac prowadzonych przez Afrykański Instytut Przelewów Pieniężnych oraz jego sieci punktów centralnych.

Działanie 3: Promowanie inicjatyw wspierających przedsiębiorczość i inwestycje produktywne wśród młodych ludzi z Afrykańskiej Diaspory (takie jak flagowy program MEETAfrica, opracowany w ramach Procesu z Rabatu), i zachęcanie tych młodych ludzi do wykorzystywania ich umiejętności na korzyść ich krajów pochodzenia.

Cel 2: Osiągnięcie wspólnego zrozumienia podstawowych przyczyn nielegalnej migracji i przymusowych przesiedleń w regionie Programu w Rabacie

Działanie 4: Przeanalizowanie podstawowych przyczyn i przedstawienie praktycznych zaleceń (w szczególności poprzez organizację tematycznych spotkań na ten temat) w celu lepszego włączenia tych zagadnień do opracowania polityki.

Działanie 5: Promowanie bardziej systematycznego uwzględnienia kwestii związanych z podstawowymi przyczynami nielegalnej migracji i przymusowych przesiedleń w strategiach i programach rozwoju społeczno-ekonomicznego na poziomie krajowym oraz w programach współpracy na rzecz rozwoju, przy jednoczesnym promowaniu odpowiedzialności za istniejące regionalne ramy normatywne.

Domena 2: Legalna migracja i mobilność

Biorąc pod uwagę wyżej wymieniony cel 10.7 Programu na rzecz Zrównoważonego Rozwoju 2030, partnerzy Procesu w Rabacie uznają potrzebę zachęcania i wzmocnienia ścieżek do regularnej migracji, w oparciu o wydajne systemy rejestracji cywilnej oraz promowania mobilności niektórych kategorii osób podróżujących (w szczególności biznesmenów i przedsiębiorców, młodych profesjonalistów lub naukowców) między krajami Europy i krajami Północnej, Zachodniej i Środkowej Afryki.

Cel 3: Promowanie regularnej migracji i mobilności, zwłaszcza młodych ludzi i kobiet, między Europą a Afryką Północną, Zachodnią i Środkową, a także w tych regionach

Działanie 6: Zachęcanie do tworzenia sieci wymiany między instytucjami kształcenia zawodowego a agencjami pośrednictwa pracy w Europie i Afryce, aby w pełni korzystać z umiejętności młodych migrantów i dostosować szkolenia techniczne do potrzeb rynku pracy. Szczególna uwaga zostanie poświęcona działaniom skierowanym do kobiet i młodzieży.

Działanie 7: Zgodnie z krajowymi ramami prawnymi, promowanie projektów, które mają na celu wzmocnienie możliwości przenoszenia praw i ochrony socjalnej zwykłych migrantów i ich rodzin, na przykład, poprzez zawarcie i wdrażanie odpowiednich konwencji dwustronnych, regionalnych lub międzynarodowych.

Działanie 8: Identyfikacja dobrych praktyk i czynników sukcesu, które mogą stanowić wytyczne dla rozwoju odpowiedniej polityki oraz wspierać mobilność międzyregionalną i wewnątrz-regionalną, w szczególności poprzez analizę istniejących badań dotyczących migracji cyklicznej, w szczególności na poziomie regionalnym.

Cel 4: Zachęcanie do ułatwiania procedur wydawania wiz

Działanie 9: W duchu partnerstwa, należy prowadzić otwarty dialog w sprawie ułatwień wizowych, w szczególności poprzez spotkania i sesje szkoleń technicznych.

Działanie 10: Działania wspierające mające na celu poprawę dostępności, wydajności i przejrzystości różnych krajowych systemów wydawania wiz, w tym wsparcie dla tworzenia lokalnych struktur informacyjnych lub tworzenia portali informacyjnych online.

Dziedzina 3: Ochrona i azyl

Partnerzy Procesu w Rabacie potwierdzają swoje międzynarodowe zobowiązania w dziedzinie ochrony i azylu, w tym te zawarte w Politycznej Deklaracji z Valletty, w szczególności te, których celem jest zapewnienie ochrony „wszystkim uprawnionym do tego zgodnie z międzynarodowymi i regionalnymi instrumentami”. Potwierdzają oni swoje poszanowanie dla godności uchodźców i innych przymusowo przesiedlonych osób oraz ochrony ich praw człowieka, niezależnie od ich statusu. Partnerzy zachęcają kraje do wysiłków na rzecz podpisania i wdrożenia istniejących międzynarodowych konwencji dotyczących ochrony, w tym Konwencji Genewskiej z 1951 roku dotyczącej Statusu Uchodźców oraz jej protokołu z 1967r.

Zachęcają oni również do budowania potencjału instytucji krajowych w zakresie systemów azylowych.

Cel 5: Promowanie środków mających na celu wzmocnienie ochrony uchodźców i innych osób przymusowo przesiedlonych

Działanie 11: Identyfikacja istniejących inicjatyw trans granicznych i regionalnych w zakresie ochrony w jednym z podregionów dialogu oraz zaproponowanie działań zainteresowanym stronom, mających na celu poprawę ochrony uchodźców i osób przymusowo przesiedlonych. Szczególna uwaga zostanie poświęcona uwzględnieniu osób najbardziej podatnych na zagrożenia, najlepszego interesu dzieci i potrzeb osób małoletnich pozbawionych opieki.

Działanie 12: Promowanie przyjmowania lokalnych, krajowych i regionalnych planów działania mających na celu określenie procedur skutecznej reakcji, szczególnie w przypadku masowych przesiedleń ludzi.

Cel 6: Promowanie integracji uchodźców i osób przymusowo przesiedlonych w społecznościach przyjmujących

Działanie 13: Promowanie integracji uchodźców i osób przymusowo przesiedlonych poprzez organizowanie kampanii uświadamiających skierowanych, z jednej strony, do społeczności lokalnych, a z drugiej strony, do uchodźców i osób ubiegających się o azyl, obejmujących ich prawa i obowiązki w krajach przyjmujących.

Działanie 14: Dzielenie się doświadczeniami i dobrymi praktykami promującymi dostęp do pracy i które umożliwiają osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej bardziej samodzielne podejście.

Dziedzina 4: Zapobieganie i zwalczanie nielegalnej migracji, przemytu migrantów i handlu ludźmi

Partnerzy Procesu w Rabacie potwierdzają swoje zaangażowanie w międzynarodowe zobowiązania dotyczące zapobiegania przemytowi ludzi i handlu ludźmi, które stanowią dwie poważne formy przestępczości zorganizowanej zgodnie z prawem międzynarodowym (Konwencja ONZ z 2000 przeciwko Międzynarodowej Przestępczości Zorganizowanej i dodatkowe protokoły ONZ przeciwko Przemytowi Migrantów drogą lądową, powietrzną i morską, mające na celu zapobieganie, zwalczanie i karanie handlu ludźmi, szczególnie kobietami i dziećmi).

Zgodnie z Deklaracją Polityczną z Valletty, partnerzy zachęcają do intensyfikacji wysiłków mających na celu zapobieganie i zwalczanie tych zjawisk, zarówno w Europie, jak i w Afryce, za pomocą różnych środków. W tych ramach, szczególnie zachęca się do szukania alternatyw dla nieformalnej gospodarki, wynikających z nielegalnego przemytu migrantów i handlu ludźmi, a także środków podnoszących świadomość.

Partnerzy uznają wkład organizacji regionalnych i międzynarodowych oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego w tej dziedzinie. Wartość dodana Procesu w Rabacie polega, między innymi, na jego zdolności do łączenia podmiotów, których dotyczą te dwa zjawiska, w celu promowania wzajemnej nauki i poprawy współpracy.

Cel 7: Budowanie potencjału instytucji publicznych z kompetencjami w zakresie zintegrowanego zarządzania granicami oraz zapobiegania i zwalczania przemytu migrantów i handlu ludźmi

Działanie 15: Poprawa zdolności wykrywania przez organy krajowe w zakresie przemytu migrantów i osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, handlu ludźmi, a także w obszarze zintegrowanego zarządzania granicami oraz kontroli.

Działanie 16: Wzmocnienie współpracy sądowej i policyjnej na poziomie dwustronnym, między- i wewnątrz-regionalnym oraz międzynarodowym w zakresie wymiany informacji, ze szczególnym uwzględnieniem dochodzeń finansowych.

Działanie 17: Kontynuowanie i wspomaganie działań mających na celu opracowanie i wdrożenie odpowiednich ram prawnych i instytucjonalnych na poziomie krajowym i regionalnym, zgodnie z Konwencją ONZ 2000 przeciwko Międzynarodowej Przestępczości Zorganizowanej oraz istotnymi protokołami przeciwko przemytowi migrantów i handlu ludźmi.

Cel 8: Poprawa ochrony migrantów i osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, którzy zostali przemyceni, oraz ofiar handlu ludźmi

Działanie 18: Ułatwienie dzielenia się dobrymi praktykami w odniesieniu do podnoszenia świadomości i informowaniem o zagrożeniach związanych z nielegalną migracją i handlem ludźmi, skierowanych w szczególności do kobiet i dzieci, oraz z udziałem wszystkich zainteresowanych osób (państwo, diaspora, media, media społecznościowe, społeczeństwo obywatelskie, organizacje międzynarodowe i sektor prywatny).

Działanie 19: Należy sformułować konkretne odpowiedzi dotyczące ochrony i pomocy osobom dotkniętym przemytem i ofiarom handlu ludźmi, szczególnie kobietom i dziewczętom (struktury przyjmowania, porady prawne, usługi socjalne, psychospołeczne i zdrowotne, tłumaczenia ustne, ponowna integracja, itd.) i promowanie ich włączenia w inicjatywy i polityki krajowe, regionalne i pod-regionalne.

Dziedzina 5: Powrót, ponowna admisja i ponowna integracja

Partnerzy Procesu z Rabatu potwierdzają, że przestrzegają zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego w kwestii powrotów oraz ponownej admisji i przypominają o znaczeniu trwałej reintegracji. Ponownie wyrażają poparcie dla zasady *non-refoulement* i zgadzają się dać pierwszeństwo dobrowolnemu powrotowi. Przypominają, że polityka w kwestii powrotów i ponownej admisji jest wspólnym obowiązkiem państw oraz że powinny być one wydajne, przejrzyste i prowadzone z pełnym poszanowaniem praw człowieka, bezpieczeństwa i godności imigrantów.

Partnerzy Procesu z Rabatu popierają wspólne postępy osiągnięte dzięki dialogom politycznym zainicjowanym w tym obszarze. Ważne jest, aby wysiłki te były realizowane i aby ten dialog przełożył się na działanie, prowadząc do wzmocnienia współpracy i bardziej wydajnego powrotu i ponownej admisji.

Cel 9: Wzmocnienie zdolności właściwych organów w celu poprawy i zapewnienia procesów identyfikacji oraz wydawania dokumentów podróży.

Działanie 20: Wymiana najlepszych praktyk dotyczących powrotu, ponownej admisji i ponownej integracji na poziomie krajowym, regionalnym i trans granicznym (w szczególności w drodze konsultacji regionalnych).

Działanie 21: Promowanie stosowania innowacyjnych technik identyfikacyjnych. Spotkanie tematyczne poświęcone powrotowi, ponownej admisji i integracji zorganizowane w Brukseli w 2016 roku zaproponowało, między innymi, wykorzystanie wideokonferencji do identyfikacji lub wstępnej identyfikacji, bardziej systematycznego korzystania z odcisków palców lub odwoływania się do wspólnych działań w skomplikowanych przypadkach. W zależności od potrzeb, zapewnić wsparcie

(pomoc techniczną, wsparcie rówieśników lub szkolenie) dla konkretnej grupy krajów, aby pomóc im wprowadzić te techniki w życie.

Cel 10: Zachęcanie do tworzenia programów zapewniających bezpieczny powrót i trwałą ponowną integrację imigrantów, w pełnym poszanowaniu ich praw i godności

Działanie 22: Organizowanie spotkań rówieśniczych między miastami europejskimi i afrykańskimi, oraz z innymi właściwymi organami, aby umożliwić wzajemną naukę dotyczącą zarządzania migracją, w tym w zakresie zrównoważonego powrotu, w oparciu o istniejące sieci (takie jak inicjatywa *City-to-City*) i wykorzystując swoje osiągnięcia.

Działanie 23: Wzmocnienie wspieranych programów powrotu oraz promowanie działań mających na celu towarzyszenie migrantom oraz uwzględnianiu wszystkich imigrantów w politykach i programach rozwojowych na poziomie lokalnym.